

Svećenik, ali stranac za Boga

Rođen sam 1924. godine u Quebecu, u Kanadi. Od djetinjstva su mi roditelji usađivali veliko poštovanje prema Bogu i čeznuo sam za time da mogu služiti tome Bogu najbolje što mogu i potpuno mu se posvetiti. Htio sam mu se dopasti, kao što je apostol Pavao napisao: *Zaklinjem vas stoga, braćo, milosrđem Božjim, prinesite svoja tijela na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumsko bogoštovlje* (Rimljanima 12,1). Čeznja da se dopadnem Bogu potakla me na to da postanem rimokatolički svećenik.

Kao misionar u Boliviji

Nakon višegodišnjeg studiranja, u Rimu sam zaređen za svećenika. Godinu dana kasnije poslan sam za misionara u Boliviju i Čile, gdje sam trinaest godina služio kao misionar zajednice "Hostija bezgrešnog Začeca". Silno sam volio taj život te pokušavao što je moguće bolje ispunjavati svoje dužnosti. Uživao sam prijateljstvo svih svojih suradnika i, premda su se ismijavali mojem veselju s kojim sam proučavao Bibliju, ipak su iskazali svoje priznanje time što su se propitivali za rezultate mojih proučavanja.

Kada su mi nadjenuli nadimak "Joe Biblija" znao sam da mi, usprkos njegovu sarkastičnu prizvuku, zavide. Moji župljani su toliko cijenili moju službu Božje riječi da su započeli s proučavanjem Biblije po kućama. Time sam bio prisiljen posvetiti se ozbiljnom proučavanju Biblije, kako za spontane kućne susrete, tako i za nedjeljne propovijedi.

Ozbiljno proučavanje Biblije

Proučavanje Biblije mi je do tada bilo samo sklonost, no ubrzo je postalo obvezom koju sam savjesno provodio u djelo. S jedne sam strane zapazio s kojom jasnoćom Biblija naučava neke istine, a s druge sam strane otkrio da o mnogim dogmama o kojima sam učio ne govori baš ništa. Putem svog proučavanja Biblije postao sam svjestan toga da uopće ne poznajem tu knjigu. Stoga sam svojim pretpostavljenima predložio da svoj predstojeći dopust iskoristim za dublje proučavanje Biblije.

U međuvremenu su me isusovci (jezuiti) iz Antofagaste u Čileu pozvali da na njihovom visokom pedagoškom učilištu naučavam Bibliju. Ne znam kako su saznali za moje zanimanje za Bibliju, no prihvatio sam njihov poziv usprkos tome što nisam bio dovoljno pripremljen, svjestan da će ta nova odgovornost zahtijevati još više ozbiljnog proučavanja Riječi Božje.

Evandjelje putem radija

Mnoge sam sate, dane i noći posvetio pripremanju predavanja, kućnih sastanaka i propovijedi. Kako bih tijekom svojih proučavanja i čitanja održao dobro raspoloženje, slušao sam glazbu. Pritom mi je moj mali tranzistorski radioprijemnik prenosio prekrasnu pozadinsku glazbu i poštedio me toga da mijenjam ploče.

Jednoga dana na radiju sam začuo religijske pjesme i napjeve. I dok sam bio zabavljen s Biblijom i komentarima, uvijek iznova čuo bih na radiju riječ "Isus". Tada je netko pročitao jedan odjeljak iz Biblije. Pozornost mi je, prije svega, privukao posljednji redak: *Jer njega koji nije upoznao grijeh, Bog je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21). Nakon toga je netko propovijedao o tome retku. Najprije sam bio u iskušenju da promijenim postaju, jer me previše ometalo to da tijekom svog proučavanja slušam nekoga kako govori. Osim toga, rekao sam sebi: "Što bih još mogao naučiti iz te propovijedi? Ja, sa svim svojim diplomama! Ja bih tom čovjeku mogao reći dosta toga."

Nakon kraćeg nećkanja ipak sam odlučio poslušati što govornik ima reći. I doista, naučio sam nešto najčudesnije o Osobi Isusa Kri-

sta. Silno sam se posramio kad mi je postalo jasno da ja nikada ne bih mogao propovijedati tako dobro kao taj nepoznat govornik. Bilo mi je kao da mi Isus osobno govori i stoji preda mnom. A kako sam slabo poznavao tog Isusa, koji je, ustvari, bio predmet mojih misli i proučavanjâ. Osjetio sam da je On vrlo daleko od mene. Bilo je to prvi put da su se u meni pojavili takvi osjećaji o Isusu Kristu. On mi se činio kao neki stranac, a u meni kao da je bila velika šupljina.

Prekrasna građevina sačinjena od dobro promišljenih načela i dobro ilustriranih teoloških dogma, koju sam dotad podigao oko tog ništavila, nije mi nimalo dirala dušu ni izmijenila moje biće. U sebi sam osjećao golemu prazninu. I premda sam nastavio sa svojim proučavanjem Biblije te i dalje molio i razmišljao, ta je praznina na svaki dan postajala sve većom.

Doznao sam za otkupljenje po milosti

Nastavio sam slušati tu radio-postaju i uključivao taj program kad god sam mogao. Saznao sam da im je predajnik u Quitu, u Ekvadoru, i da je poznata pod imenom HCJB. Saznao sam i da ta radio-postaja služi isključivo tome da se u sav svijet odašilje poruka Evanđelja. Ponekad bi me se duboko dojmilo ono što bih čuo. U takvim prigodama pisao bih odmah na adresu radio postaje, zahvalio se za to što sam čuo i zamolio za informativni materijal.

Prije svega me od toga što sam čuo najjače pogodilo to s kojom upornošću ti ljudi govore o spasenju po milosti i da sva čast za spasenje čovjeka ne pripada spašenome, nego Gospodinu Isusu Kristu, jedinom Spasitelju, te da se čovjek nema čime ponositi i da njegova djela nisu ništa drugo doli prljava odjeća; da se vječan život može u srce primiti jedino kao besplatan dar, a ne kao nagrada za stečene zasluge, jer je to nezasluzen dar koji Bog daje svima onima koji se pokaju za svoje grijeh e i u svoje srce i život prime Isusa Krista. Me ni je sve to bilo novo i oprečno teologiji kojoj su me bili naučili, naim e da Nebo i vječan život možemo zaraditi svojim zaslugama, vjernošću, dobrim djelima i žrtvom. I upravo to sam ja pokušavao već mnogo godina! No što je bio ishod svih mojih pokušaja?

Razmišljajući o tom pitanju, rekoh sâm sebi: “Nisam nimalo napredovao. Ako počinim smrtni grijeh i umrem u tome stanju, idem u pakao. Moja me teologija naučila da se otkupljenje zadobiva putem dobrih djela i žrtve, ali spasenje o kojem govori Biblija besplatan je dar Božji. Moja mi teologija ne daje sigurnost spasenja, a Biblija mi tu sigurnost nudi. Zbunjen sam. Možda više ne bih trebao slušati te evanđeoske programe.”

Moja je borba poprimila zastrašujuće razmjere. Trpio sam tijelom i srcem. Boljela me glava, nisam više mogao spavati, bojao sam se pakla. Nisam više imao želju služiti misu ni slušati ispovijedi. Mojoj vlastitoj duši hitnije je trebalo oprostjenje i utjeha negoli svim dušama s kojima sam se bio bavio! Počeo sam izbjegavati svaki dodir s drugima.

Ali u osami mog izmučenog srca Bog mi je i dalje govorio. U mojem duhu ponikla su tolika pitanja; toliko je misli pritiskalo moje srce. Tada mi je spasonosno došla Božja riječ te nanijela okrepljujući melem na moje grozničave osjećaje:

Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni (Ivan 3,16).

Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave, a opravdani su besplatno njegovom milošću, putem otkupljenja koje je u Kristu Isusu (Rimljanima 3,23-24).

Jer plaća za grijeh je smrt, a milosni dar Božji je život vječni po Kristu Isusu, Gospodinu našem (Rimljanima 6,23).

Prisjetio sam se još mnogih drugih biblijskih redaka i tekstova koje sam poznavao zato što sam ih često bio čuo na radiopostaji HCJB.

Sveta Majka Crkva

Zbog svega toga odlučio sam porazgovarati sa svojim pretpostavljenim, jer je on bio vrlo mudar i pravi otac svima. On je već bio primijetio kakvo je moje stajalište. Rekao mi je da sam se promijenio, da nešto nije u redu, i dopustio mi da mu objasnim o čemu se radi. Završavajući svoje priznanje rekoh mu: “Rado bih ne samo čitao i proučavao Bibliju, nego i pokušao svoj život upravljati prema njoj i živjeti onako kako u njoj piše, slobodan od onoga što mi žele nametnuti ljudi.” Njegov je odgovor bio vrlo neodređen, jer me nije htio povrijediti. Savjetovao mi je da i dalje čitam Bibliju, ali me i podsjetio na obvezu da ostanem vjeran naucima “svete Majke Crkve” te joj se podlažem i u pogledu onoga što ne razumijem. Saslušao sam svog nadređenog sa svim poštovanjem, jer sam bio njegov dužnik, ali sam u svome srcu već izgubio vjeru u Crkvu, zato što ona nije imala jasan nauk o sigurnosti spasenja. Ni moj pretpostavljeni nije znao je li spašen.

U jednom trenutku, kad sam to najmanje očekivao, u mojem je srcu zasjalo svjetlo. Na mene je, naime, došao red da održim nedjeljnu propovijed. Za to sam bio izabrao temu “religijsko pretvaranje” i ovaj tekst iz Matejeva evanđelja: *Neće svaki onaj koji mi govori: “Gospodine, Gospodine”, ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je u nebu. Mnogi će mi u onaj dan reći: “Gospodine, Gospodine, nismo li mi u tvoje ime prorokovali? i u tvoje ime zloduhe izgonili? i u tvoje ime mnoga čudesna djela činili?” Tada ću im otvoreno reći: “Nikada vas nisam poznao: Idite od mene, vi koji činite bezakonje”* (Matej 7,21-23).

Sveti Duh djeluje

Poznavao sam članove svoje zajednice i htio sam im skrenuti pozornost na to da se neki od njih ponose svojim dobrim djelima, ne primjećujući da time samo prikrivaju pokvarenost svoga srca. I dok sam svoju poruku upućivao zajednici, primijetio sam da mi se Božja riječ vraća kao teniska loptica, koja se odbija u lice igraču.

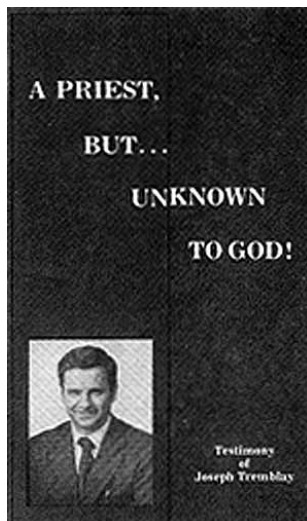
Čudnovato je to kako ljudski duh u samo nekoliko sekunda može izgraditi misaoni sklop za koji bi, da bi se to zapisalo, trebalo

nekoliko sati. Upravo to doživio sam tijekom te propovijedi: u moje sreću govorio je Netko drugi i držao mi propovijed koja je odgovarala upravo mojim osobnim potrebama.

Bio sam mislio da sam bolji od svih svojih slušatelja, jer sam ja, ipak, bio redovnik i svećenik. Ali tada sam osjetio da za mene važi ista presuda: “Nikada te nisam poznavao; idi od mene.” Čuo sam sâm sebe kako, suočen s tom prijetećom opasnošću i prokletstvom, prigovaram: “Bože, kako je moguće da me ne poznaješ? Nisam li ja tvoj svećenik? Nisam li duhovnik? Pogledaj sve žrtve koje sam ti prinio: godine studiranja, odvojenost od roditelja i domovine, moj zavjet na siromaštvo, poslušnost i neženstvo. Sve što posjedujem, moja volja, pa i moje tijelo, tebi je posvećeno kako bih ti mogao bolje služiti! I ti mi želiš reći da me nikada nisi poznavao? Sjeti se svih patnja koje sam izdržao otkako sam misionar: nikada se nisam do sita najeo, plakao sam s uplakanima, pokrstio sam stotine male djece, saslušao sam svakakve ispovijedi, utješio sam toliko mnogo žalosnih i obeshrabrenih duša, podnosio sam hladnoću, osamljenost, prezir, nezahvalnost i prijetnje ... spreman sam čak dati i svoj život za tebe ...”

Ali usprkos svim mojim razlozima koje sam predočio Bogu, u nutrini mi je odzvanjala ista osuda: “Nikada te nisam poznavao ...” Bio sam pri kraju s nabranjem svojih razloga, na kraju snaga. Našao sam se pred slomom i bojao se da ću se rasplakati pred zajednicom, koja je osjećala da nailazi nekakva oluja. Na poslijetku više nisam mogao nastaviti propovijed.

Spoznaja da sam sav svoj život izgradio na pogrešnim vrijednostima i da s pravom stojim pred Božjom presudom bila je više ne-

goli sam mogao podnijeti. Pobjegao sam u svoj ured, kleknuo i čeka dok se nisam smirio. Nisam mogao učiniti ništa drugo. Bio sam u stanju potpune iscrpljenosti, potištenosti i beznadnosti. To je bio trenutak u kojem mi je Bog mogao dati svoju milost.

Nakon priznanja krivnje – odgovor

Bog mi je otvorio oči i uvidio sam što je značenje smrti Isusa Krista. Shvatio sam i razlog zbog čega je Bog morao odbaciti moj dotadašnji život. Bio sam se pokušavao spasiti vlastitim djelima, a Bog me pokušao spasiti po svojoj milosti. Moje grijeha i osudu, koju su grijesi navukli na me, nosio je netko drugi: Isus Krist. To je bilo značenje Križa. Krist je umro za grijeha drugih, jer On sâm nikada nije sagriješio. Za čije je grijeha, dakle, On umro? Zar za moje? Da, i za moje!

Pale su mi na pamet Isusove riječi: *Dođite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti* (Matej 11,28). Iz toga sam zaključio da, želim li imati spasenje i mir za svoju dušu, trebam ići k Isusu. No tko je bio On da bih mogao k Njemu?

Tada sam se prisjetio još jednog biblijskog retka što sam ga bio čuo: *Evo, stojim pred vratima i kucam. Poslušaj li tko moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom* (Otkrivenje 3,20). Sada sam znao gdje se nalazi Isus: mnogo bliže negoli sam mislio! Bez oklijevanja sam mu dopustio da uđe. Ne moleći nikoga za dopuštenje, podredio sam svoj život Njegovoj vlasti. Istog trenutka znao sa da sam oslobođen kazne koja mi je već dugo prijetila. Bio sam spašen, bilo mi je oprošteno i imao sam vječan život. Bog je počeo djelovati u meni. Sada sam razumio riječi koje sam tako često slušao i koje su odjednom postale stvarnošću u mom životu: *Jer njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21).

Moja borba za to da idem dalje

Što se dogodilo nakon toga? Najprije sam, koliko sam god to dobro mogao, vršio svoju službu kao svećenik. No sve sam se više

osjećao stranim u toj službi. Primijetio sam da je milost, koja me spasila i učinila Božjim djetetom, u opreci s “djelima” koja su se očekivala od mene kao svećenika. S jedne sam strane bio sretan, jer sam imao sigurnost u pogledu svog spasenja, a s druge me strane gušio sustav koji me prisiljavao činiti dobra djela za postizanje spasenja.

Budući da sam sada bio siguran u svoje spasenje, sva ta djela postajala su mi nevažna. Jedino što me zanimalo bio je Isus Krist, tko je On bio i što je učinio. Stoga sam zanemarivao teme koje je pripremao liturgijski odbor biskupije te svu svoju službu propovijedanja posvetio Osobi i djelu mog ljubljenog Spasitelja. Njega sam predočavao svojoj zapanjenoj zajednici i ona se, usprkos nesigurnosti, time često znala poučiti.

Kako više nisam mogao propovijedati ono što se protivilo Božjoj riječi, zamolio sam da me se odriješi službe župnog svećenika. Pretpostavljeni su prihvatili moju ostavku, premda nisu razumjeli zašto želim otići. Oni su zaista dobro postupali sa mnom i u mnogo-me mi išli na ruku. Koliko je njima bilo poznato, ništa mi nije nedostajalo. To je bilo točno što se ticalo hrane, odjeće, smještaja i sličnog. Ali sada sam našao ono što mi Crkva nije mogla dati: sigurnost da sam spašen. Krist je bio moj Spasitelj i više nisam trebao sâm zadržati svoje vječno spasenje. Netko Drugi je to učinio za mene.

Posjećuju me kršćani

Godine 1965. vratio sam se u Quebec na duži odmor. Uskoro nakon toga posjetili su me evanđeoski kršćani, koji su za mene saznali od suradnika radio postaje HCJB. Premda sam razgovor s njima smatrao vrlo poučnim, nisam im se potpuno otvorio. Nisam htio ponovno upasti u nekakav teološki sustav, nakon što sam toliko godina bio podčinjen sustavu s kojim sam se bio srodio, u kojem sam odrastao i za koji sam gotovo četrdeset godina živio. Usprkos tome, molio sam Gospodina da mi pokaže braću i sestre kojima bih se mogao priključiti da ne budem tako sâm.

Na temelju izvješća iz Djela apostolskih znao sam za iskustva prvih kršćana, da *bijahu postojani u apostolskom nauku, i zajedniš-*

tvu, i u lomljenju kruha, i u molitvama (Djela apostolska 2,42). Je li moguće da se kršćani i danas okupljaju kako bi održavali spomen na Gospodina dok čekaju na Njegov povratak? Bog, koji se bio pobrinuo za spasenje moje duše, i dalje će brinuti o meni i pokazati mi gdje mogu pronaći Njegovu djecu.

Nova zadaća

Moji pretpostavljeni u Montrealu pozvali su me da zamijenim profesora teologije na jednom učilištu u Rouynu. Tema koju sam trebao naučavati bila je “Crkva” i bio mi je omogućen pristup svim knjigama potrebnim da se pripreim za nastavu.

No ja sam za svoje pripreme upotrijebio samo Bibliju. Tako sam svojim učenicima na temelju biblijskih tekstova objašnjavao što je Crkva. Moram priznati da sam i sâm imao teškoće s razumijevanjem toga što sam naučavao, jer se u tolikoj mjeri protivilo hijerarhijskom crkvenom sustavu u kojem sam se još uvijek nalazio. Proučavanje te teme iznimno me veselilo. Kako bih na satovima bolje razjasnio temu, na malom kasetofonu puštao sam snimke razgovora s ljudima s kojima sam razgovarao na raznim javnim mjestima u gradu.

Jednoga dana sam iz novina saznao da će na televiziji biti prikazana emisija s temom “Crkva”. Snimio sam tu emisiju na video vrpcu, kako bih se poslužio njome na svojim satovima. Pritom sam otkrio da je tema bila obrađena s gledišta Biblije. Toliko me se dojmila usuglašenost izjava tog nepoznatog propovjednika s mojim predavanjima da sam mu napisao pismo zahvale, u kojem sam ga pozvao da me posjeti. Došao je i u njemu sam upoznao evanđeoskog kršćanina koji dobro poznaje Gospodina Isusa Krista. Na-

kon nekoliko posjeta pozvao me svojoj kući, da provedem nedjelju s njim i njegovom obitelji. Tijekom tog posjeta imao sam prigodu sudjelovati na sastanku zajednice kojoj je on pripadao.

Bog odgovara na molitvu

Na tome sastanku prepoznao samo ono što je opisano u 1. Korinćanima 11 i utvrdio da je Bog uslišao moju molitvu i odveo me mojoj braći i sestrama u Gospodinu te da i u naše doba ima kršćana koji se kao mjesna zajednica vjernika okupljaju u spomen na Gospodina i iščekuju Njegov ponovni dolazak: *Jer kada god jedete taj kruh i pijete tu čašu, smrt Gospodinovu navješćujete dok on ne dođe* (1. Korinćanima 11,26).

Nedugo nakon toga pisao sam svojim pretpostavljenima u Montrealu i saopćio im da sam našao svoju vjerničku obitelj. Zamolio sam za odrješenje od svih zavjeta koje sam položio pred Rimokatoličkom crkvom, jer se više nisam smatrao članom te crkve. Moj život je sada pripadao Gospodinu i moja je budućnost bila pod Njegovim vodstvom.

Nov život u Gospodinu

Na taj način me Gospodin oslobodio, i to ne samo od mojih grijeha i vječnoga prokletstva, nego i od svakog ljudskog sustava koji opterećuje i podčinjava. *Sada, dakle, nema osude onima koji su u Kristu Isusu; koji ne hode po tijelu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Kristu Isusu oslobodio me zakona grijeha i smrti* (Rimljanima 8,1-2).

Joseph Tremblay živio je u Kanadi. Tečno je govorio francuski, španjolski i engleski te djelovao kao navjestitelj Evanđelja u različitim zemljama. Godine 1995. otputovao je u Irsku naviještati Evanđelje, iznositi svoje svjedočanstvo i objašnjavati razliku između biblijske vjere i nauka Rimokatoličke crkve. U proljeće 2006. godine Gospodin ga je pozvao u nebesku domovinu.